

Sygn. akt V KZ 34/22

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Marek Motuk

w sprawie **R. J.**

oskarżonego z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k. i art. 197 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 6 lipca 2022 r.,

zażalenia obrońcy oskarżonego,

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt V KK [...]

w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu kasacji Prokuratora Generalnego złożonej na niekorzyść R. J. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 30 października 2020 r., sygn. akt II AKa [...], zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w P. z 10 lipca 2017 r., sygn. akt III [...], wyrokiem z 22 czerwca 2022 r., sygn. akt V KK 558/21, uchylił zaskarżony wyrok w zakresie odpowiedzialności R. J. za czyny z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k. oraz art. 197 § 1 k.k. i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Jednocześnie, na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k., Sąd Najwyższy zastosował

wobec R. J. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy, tj. do dnia 20 września 2022 r., do godz. 13.40.

Na to postanowienie zażalenie złożył obrońca oskarżonego, który podniósł zarzuty:

1. obraży przepisów postępowania, tj. art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 251 § 3 k.p.k., poprzez zastosowanie tymczasowego aresztowania w sytuacji, gdy brak jest podstawy do stwierdzenia, że oskarżony może popełnić nowe, ciężkie przestępstwo, a w konsekwencji błędne ustalenie, że R. J. może popełnić nowe, ciężkie przestępstwo;
2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 258 § 2 k.p.k. poprzez zastosowanie tymczasowego aresztowania z uwagi na grożącą oskarżonemu surową karę podczas, gdy oskarżony jest pozbawiony wolności od 2015 r., a w konsekwencji okres zaliczenia faktycznego pozbawienia wolności znacząco obniży oskarżonemu ewentualnie orzeczoną karę oraz wpływa na możliwość warunkowego przedterminowego zwolnienia, co finalnie prowadzi do wniosku, że w okolicznościach niniejszej sprawy, nieaktualna jest przesłanka grożącej, surowej kary.

Wskazując na te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, względnie jego zmianę na dozór Policji, w odstępach czasu określonych przez Sąd.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Prawidłowo w zaskarżonym postanowieniu podniesiono, że wobec oskarżonego R. J. zachodzą podstawy stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, wynikające zarówno z treści art. 249 § 1 k.p.k., jak i art. 258 § 2 k.p.k. Prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego czynów z art. 156 § 1 pkt 2 i 3 k.k. oraz art. 197 § 1 k.k. zostało wykazane zebranymi i wyszczególnionymi przez Sąd I instancji dowodami, a nadto - jak akcentowano w zaskarżonym postanowieniu - oskarżonemu nadal grozi surowa kara. Oskarżony nieprawomocnym wyrokiem Sądu I instancji został bowiem skazany za przypisane mu czyny, na kary jednostkowe 12 i 10 lat pozbawienia

wolności, co uzasadnia twierdzenie, że surowa kara nie tylko mu realnie zagraża, ale została też nieprawomocnie wymierzona. Zakres wydanego przez Sąd Najwyższy kasatoryjnego orzeczenia, którym uwzględniono kasację Prokuratora Generalnego wniesioną na niekorzyść skazanego, wskazującą na nierzetelną kontrolę instancyjną przeprowadzoną z obrazą art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 3 k.k., również nie podważa tezy, że wobec oskarżonego materializuje się przesłanka, o jakiej mowa w treści art. 258 § 2 k.p.k.

Przepis ten stanowi natomiast samodzielną przesłankę stosowania tymczasowego aresztowania, gdyż wysokość nieprawomocnie orzeczonej surowej kary stwarza niebezpieczeństwo, że może on podejmować zachowania i czynności zmierzające do destabilizacji prawidłowego toku postępowania w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej. To domniemanie powoduje zaś konieczność zabezpieczenia właściwego przebiegu dalszego postępowania poprzez stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego, który jako jedyny może być w niniejszej sprawie uznany za skuteczny. Zastosowanie tymczasowego aresztowania na podstawie art. 258 § 2 k.p.k. nie wymaga natomiast dowodowego wykazywania, że oskarżony w warunkach wolnościowych będzie rzeczywiście podejmował działania godzące w prawidłowy tok postępowania.

Odnosząc się do argumentów zażalenia wskazać należy, że przepis art. 251 § 3 k.p.k. zawiera elementy, jakie powinno zawierać uzasadnienie postanowienia o zastawianiu tymczasowego aresztowania. Z tego przepisu wynika, że chodzi w szczególności o przytoczenie dowodów świadczących o popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa, okoliczności wskazujących na istnienie zagrożeń dla prawidłowego toku postępowania lub możliwości popełnienia przez oskarżonego nowego, ciężkiego przestępstwa w razie niezastosowania środka zapobiegawczego a także określenie podstawy jego zastosowania i potrzeby zastosowania danego środka. Analiza uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, nie wskazuje tymczasem, aby orzeczenie Sądu Najwyższego nie spełniało tych podstawowych kryteriów uniemożliwiając tym samym kontrolę odwoławczą. Sąd ten nie musiał w szczególności uzasadniać podstaw przypuszczenia, że oskarżony po zwolnieniu może dopuścić się nowego, ciężkiego przestępstwa, gdyż taka obawa, wobec tego

oskarżonego nie została w ogóle sformułowana. Zarzut dotyczący naruszenia art. 251 § 3 k.p.k. jest więc pozbawiony podstaw.

Decyzji Sądu I instancji nie podważa również argument, że oskarżony przebywa w warunkach izolacji penitencjarnej od lipca 2015 r., gdyż kwestie związane z ewentualnym warunkowym przedterminowym zwolnieniem w przyszłości nie mogą decydować o prawidłowości zastosowania tymczasowego aresztu w postępowaniu rozpoznawczym, a sprawa na skutek uwzględnienia kasacji wróciła do tej właśnie fazy.

Nie stwierdzając zatem obrazy powołanych w środку odwoławczym przepisów postępowania ani podstaw, o jakich mowa w art. 259 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

[as]